

Presidència no es podia dir?

—«Els meus interlocutors ho detectaven fàcilment. Quan Pujol tenia un viatge secret a Madrid per entrevistar-se amb l'Aznar, jo optava per desaparèixer. Ja sé que no és molt ètic, però era l'única clau que podia donar als meus interlocutors. Era millor que enganyar.»

—Durant 11 anys al costat de Pujol, el deu haver conegut prou. Com és?

—«És un home absolutament entregat a la seva tasca política. Hi dedica totes les hores del dia. I els caps de setmana recorre el país per conèixer els problemes de la gent. Ell mateix diu que no ha tingut temps per dedicar a la família. S'ho pren tot molt seriosament.»

—Però té sentit de l'humor, no?

—«Sí? Quan?»

—Quan fa un discurs brillant sempre deixa anar anècdotes i acudits.

—«Sí, és veritat. Tens raó.»

—No és el clàssic polític que no es mou del guió preestablert.

—«Efectivament. Té una actitud molt madura i, per tant, no es tensa. Segur que és capaç d'exercir el seu sentit de l'humor, però sempre amb un sentit pedagògic. És molt exigent i seriós, però hem tingut molts moments. Fins i tot jo li he explicat acudits que es diuen d'ell i normalment no li han fet gaire gràcia.»

—És molt exigent?

—«Aplica sobre ell i els altres un alt grau de seriositat i exigència.»

—És cert que no sabia que Manuel Fuentes l'imitava a Tele 5?

—«Sí, és cert. Passa sovint.»

—No mira la televisió?

—«La mira de manera selectiva. Amb la premsa fa el mateix. És selectiu.»

—Llegeix molta premsa internacional.

—«És un dels pocs polítics que ho fa. Deixant de banda la premsa catalana, llegeix *Le Monde*, *Frankfurter Allgemeine Zeitung* i *Corriere della Sera*. Després jo li passava tot el relacionat amb ell, Catalunya i Espanya en general. Els principals diaris anglesos, francesos i italians. En Pujol no és un lector de reculls de premsa. Li agrada tocar el diari, i no sempre les informacions polítiques són les que llegeix més ràpidament. Recordo que quan érem de viatge, els dissabtes i diumenges li passava els resultats de futbol i bàsquet fins a tercera divisió. Tampoc llegeix tots els diaris, perquè durant molts anys no va voler tocar algun diari. I no li va concedir cap entrevista fins fa 3 o 4 anys, que hi havia eleccions.»

—En campanya el polític es transforma?

—«Té lògica que sigui així, perquè s'hi juguen la continuïtat i el seu projecte.»

—I s'obliden de les males relacions?

—«És obvi que el polític fa un esforç.»

—Pujol té una memòria d'elefant?

—«Sí. Jo alguna vegada li he volgut recordar el nom d'algu i sí que se'n recordava. Té una memòria important.»

—Quins moments bons recorda d'aquests anys al costat de Jordi Pujol?

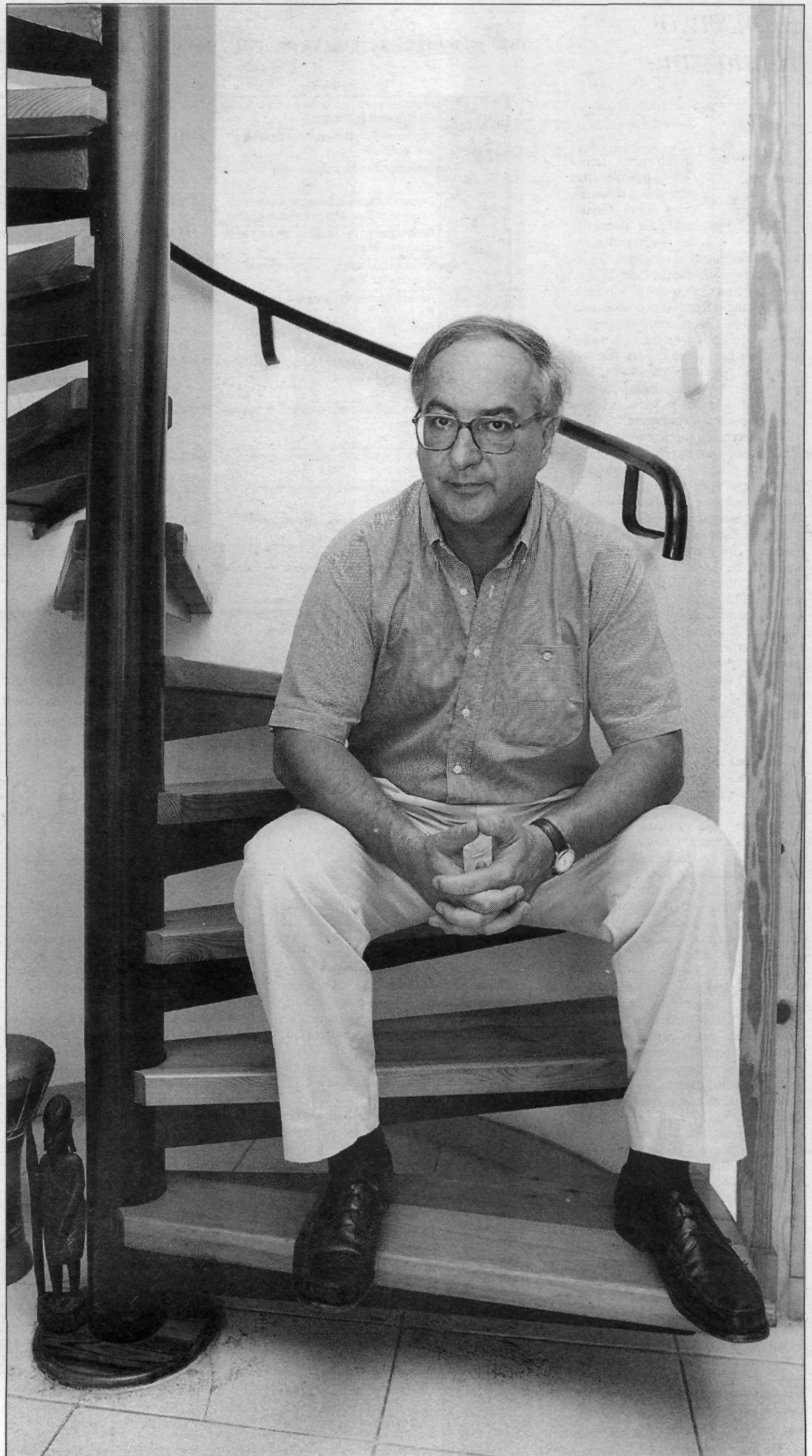
—«Recordo com un èxit professional la foto que vam aconseguir Pujol-Bush quan vàrem anar a Washington.»

—Malgrat els entrebancs que van tenir amb l'ambaixador espanyol?

—«Efectivament. Però el problema és que no ens deixaven entrar cap periodista gràfic a la Casa Blanca. Llavors jo vaig fer passar una periodista com a assistent de protocol, amb una càmera petita a la bossa. Va fer dues fotos ràpides, i en sortir vam anar en un taxi a la seu d'Associated Press per revelar-les i passar-ne una a tots els diaris.»

—I els moments difícils?

—«La dimissió d'en [Josep Maria] Cu-lléll va generar una certa tensió, que t'obligava a analitzar les coses amb una certa capacitat d'actuació.»

Ramon Pedrós ha fitxat com a responsable a Catalunya d'un conegut grup de comunicació d'àmbit estatal. Foto: SAÛL GORDILLO.